

Ky dokument nuk është prova. Prova janë bajtët e ruajtur: HTML-ja e faqes, pamja e saj, dhe zinxhiri i hash-eve që i lidh. Kjo dëshmi është paraqitja e tyre, e prodhuar automatikisht. Verifikohet me kodin më poshtë **pa na pyetur ne**.

ARTIKULLI

TITULLI	"Nuk ka bukuri pa të shëmtuarën"/ Parfumeri që frymëzohet nga djersa, seksi dhe aroma e vdekjes
ADRESA	https://www.gazetatema.net/lifestyle/nuk-ka-bukuri-pa-te-shemtuaren-parfumeri-qe-frymezohet-nga-djersa-sek-i591085
BURIMI	gazetatema.net
GJENDJA	online

KOHA

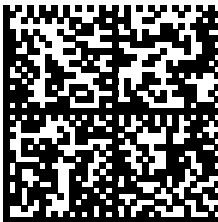
KAPUR NGA NE	8 tetor 2026, 13:49:23 UTC <i>Dritarja jonë e pasigurisë: ± 300 s — intervali me të cilin e kontrollojmë këtë burim.</i>
DEKLARUAR NGA PORTALI	8 tetor 2026, 13:50:00 UTC <i>Koha e deklaruar vjen nga pala që po vlerësohet. Ora jonë nuk preket prej saj, dhe të dyja shfaqen këtu të ndara.</i>

HASH-ET · SHA-256

PËRMBAJTJA	1065ffb3478366227208d79965be6f181743187a8a268d4540b2a9dc4574aa36
TEKSTI	9e7487fffae1058c00fae183ce95c67d8740d25d806e65d252bb7873a983fa51
PAMJA	3fd40a5b8c3cb6635d19fe3704ed72e96993b7c4edca20813e2d2eecedaf1b68

ZINXHIRI I PROVËS

KJO HYRJE	8291276e639f5ed6cab06abf89d845655e3b5719eab1d3b409e800a16b0d126e
E MËPARSHMJA	—
RRËNJA MERKLE	1fb29e36fa83211acca2ad65e4d4d0596df0283ba3c28727cf556726344a4631
ANKORIMI	submitted — dërguar, ende pa bllok <i>Deri te blloku, kjo provon integritetin, jo kohën.</i>

SKANOJE PËR TA VERIFIKUAR

Kodi të nxjerr te eksploruesi i STAMLES. Ai regjistër nuk është yni: nëse serveri ynë bie nesër, vula mbetet aty ku është.

Faqja tregon njërën nga tri gjendjet — **nuk u gjet**, **në radhë**, ose **e konfirmuar** me bllokun, rrënjën Merkle dhe transaksionin në Polygon. Krahazo hash-in që gjen atje me atë të shtypur më lart: nëse përputhen, kjo kapje ekzistonte para asaj ore, dhe ne nuk mund ta kishim ndryshuar pas saj.

<https://scan.stamles.eu/verify/8291276e639f5ed6cab06abf89d845655e3b5719eab1d3b409e800a16b0d126e>

PAMJA E FAQES

Renderuar nga HTML-ja jonë e ruajtur, jo nga rrjeti. **Riprodhon kopjen tonë, jo pamjen e atëhershme:** stilet dhe imazhet e largëta mund të mos ekzistojnë më ose të kenë ndryshuar.

Motori: chromium-stored+assets · dritarja 1280×1024 px

- [Politika](#)
- [Sociale](#)
- [Kronika](#)
- [Ekonomia](#)
- [Editorial](#)
- [Antena](#)
- [Blog](#)
- [Rajoni](#)
- [Bota](#)
- [Kulturë](#)
- [Sport](#)
- [Lifestyle](#)
- [Hosteni](#)

English

Built and Monetized by

English

ie [Sulm rus ndaj autobuseve ne Ukraine, vriten 33 persona dhe plagosen 18 te tjere](#)[Sula ne Konferencen IV Nderkombetare per Zhdukurit ne Baku: "Demokracia trashegon fundit](#)

“Nuk ka bukuri pa të shëmtuarën”/ Parfumieri që frymëzohet nga djersa, seksi dhe aroma e vdekjes

8 Tetor 2026, 15:50Lifestyle TEMA

Nga aroma e një kufome në autopsi te sekrecionet e kafshëve, nga klubet erotike të Berlinit te uji i shenjtë i kishave: rrëfimi i pazakontë i krijuesit të Nasomatto dhe Orto Parisi, njeriut që e ktheu parfumerinë në një provokim të shqisave.

Një pasdite pranvere të vitit 2010, artisti amerikan Michael Portnoy po shëtiste me bashkëshorten e atëhershme përgjatë një kanali në qendër të Amsterdemit, kur një vitrinë e pazakontë u tërhoqi vëmendjen. Pas xhamit dukeshin enë laboratorike, pipeta, tuba të lakuar dhe objekte që të kujtonin laboratorin e një alkimisti.

Derën e hapi një burrë me flokë të çrregullt, mjekër të kuruar, syze të trasha dhe një vështrim dyshues.

“Kush ju ka dërguar këtu?!", pyeti me një theks të fortë italian.

Kur vizitorët i shpjeguan se thjesht i kishte tërhequr vitrina, ai mendoi për një çast dhe më në fund i ftoi brenda.

Pastaj shpalli, pa asnjë pikë modestie:

“Unë bëj parfumet më të mira në botë!”

Pak minuta më vonë, të dy vizitorët kishin përveshur mëngët dhe burri po u spërkaste krahët me substanca të ndryshme, ndërsa u tregonte histori për likenet, aromat e trupit dhe përvojat seksuale.

Në një moment rrëfeu se, gjatë një orgjie, dikush i kishte thënë se pjesa intime e trupit të tij kishte një aromë të jashtëzakonshme. Ishte kthyer në shtëpi dhe kishte provuar ta rikrijonte atë aromë.

Vizitorët u larguan të buzëqeshur, duke nuhatur krahët gjatë gjithë rrugës.

Ai burrë ishte Alessandro Gualtieri, krijuesi i dy prej markave më të pazakonta të parfumerisë artistike, Nasomatto dhe Orto Parisi.

Vite më vonë, Portnoy do ta intervistonte për revistën Extra Extra, në një bisedë ku parfumieri italian flet pa dorashka për seksin, trupin, jashtëqitjet, vdekjen, industrinë e luksit dhe përse një aromë e pakëndshme mund të jetë më interesante se një parfum tradicional.

“Materiali është gjithçka”

Kur zhvillohet intervista, Gualtieri ndodhet në Radicondoli, një zonë rurale të Toskanës, rreth një orë e gjysmë larg Firences. Aty ka nisur një projekt të ri: prodhimin e verës.

Prej vitit 2019 eksperimenton me një vresht që përmban disa varietete rrushi. Synimi është të prodhojë verë nga një varietet i vetëm, duke kontrolluar fermentimin dhe maturimin.

Edhe këtu, modestia nuk është karakteristika e tij kryesore.

Ai tregon se ka krahasuar verën e vet me disa prej prodhimeve më të shtrenjta amerikane, franceze dhe italiane të së njëjtës varietet rrushi. Sipas vlerësimit të tij, vera që kishte prodhuar i kishte tejkaluar konkurrentët.

Por për Gualtierin, vera dhe parfumi nuk janë botë të ndryshme. Në të dyja rastet, gjithçka nis nga materiali.

Ai nuk është parfumieri që qëndron vetëm në laborator dhe porosit molekula aromatike. Udhëton në vende të ndryshme, kërkon lëndë të para, interesohet për origjinën e tyre dhe për njerëzit që i prodhojnë.

Portnoy e krahason me një alkimist mesjetar, një tregtar erëzash të shekullit XVII dhe një Indiana Jones italian.

Gualtieri shpjegon se ka një marrëdhënie pothuajse fizike me materialet. Për të, nuk ka rëndësi nëse një substancë vjen nga një bimë, një kafshë apo një laborator. Rëndësi ka çfarë mund të bëjë me të.

Ai nuk kërkon thjesht të kopjojë natyrën.

Përse duhet të riprodhosh aromën e një luleje, kur lulja ekziston tashmë? Pyetja që e intereson është se çfarë mund të krijosh përtej asaj që natyra ka prodhuar.

Pesë aromat që nuk i ka harruar kurrë

Kur Portnoy e pyet për pesë aromat më intriguese që ka nuhatur në jetë, përgjigjja është e pazakontë edhe për standardet e parfumerisë eksperimentale.

Gualtieri përmend një kufomë gjatë autopsisë, gjëdrën anale të një miu të myshkut, korridoret nëntokësore të Stacionit Qendror të Milanos, një shitëse ruse dhe lulet monguba në Brazil.

Këto janë kujtime aromatike që nuk kanë asgjë të përbashkët me reklamën tradicionale të një parfumi luksoz.

Por pikërisht këtu qëndron ndryshimi i tij: një aromë nuk duhet të jetë domosdoshmërisht e këndshme për të qenë e paharrueshme.

“Nuk ka bukuri pa të shëmtuarën”

Në manifestin e Orto Parisi, Gualtieri lidh aromën e trupit me identitetin dhe shpirtin njerëzor.

Sipas filozofisë së tij, pjesët e trupit që mbajnë aromat më të forta janë edhe ato ku përqendrohet një pjesë e rëndësishme e natyrës sonë instinktive.

Ai mendon se qytetërimi modern ka krijuar një marrëdhënie pothuajse armiqësore me aromat trupore.

Njerëzit lahen vazhdimisht, depilohen, përdorin deodorantë, parfume dhe produkte që premtojnë eliminimin e çdo ere natyrore.

Në këtë përpjekje për pastërti absolute, sipas tij, kemi humbur kontaktin me trupin tonë.

Gualtieri përmend muskun animalik, dheun, urinën, qimet e kalit dhe aromën e qenit të lagur si materiale që e magjepsin.

Jo sepse janë të këndshme në kuptimin tradicional, por sepse janë të fuqishme, të vështira për t'u kontrolluar dhe për t'u ekuilibruar.

Kur arrin t'i vendosë në një kompozim të harmonishëm, rezultati mund të jetë jashtëzakonisht tërheqës.

Ai shkon edhe më tej, duke kundërshtuar idenë se aroma natyrore e trupit është domosdoshmërisht pengesë për tërheqjen seksuale.

Madje tregon se, gjatë vizitave në dyqanet që shesin parfumet e tij, ka vënë re një paradoks: disa prej shitësve më të suksesshëm kishin aromë trupore shumë të fortë.

Sipas tij, kjo bie ndesh me mesazhin e industrisë kozmetike, që e lidh tërheqjen me neutralizimin e çdo arome personale.

Këto janë bindje dhe vëzhgime të parfumerit, jo përfundime shkencore të vërtetuara.

Seminalis: parfumi i frymëzuar nga takimi i spermatozoidit me vezën

Një nga krijimet më të pazakonta të Orto Parisi është Seminalis.

Gualtieri tregon se gjatë krijimit u interesua për bourgeonal-in, një molekulë aromatike me karakter floral, që ai e përshkruan si të ngjashme me një zambak lugine pak të kalbur.

Frymëzimi lidhej me kërkime shkencore mbi mënyrën se si spermatozoidet reagojnë ndaj sinjaleve kimike. Kjo nuk do të thotë se parfumi ka një efekt të provuar mbi fertilitetin apo tërheqjen seksuale.

Fillimisht ai mendonte se Seminalis do të tërhiqte më shumë gratë.

Por ndodhi e kundërta: sipas tij, shumica e blerësve ishin burra.

E njëjta gjë ndodhi me Duro, një krijim i Nasomatto që lidhet me idenë e forcës mashkullore dhe me aromën e trupit të vetë parfumerit.

Ai e kishte menduar si një parfum më mashkullor, por zbuloi se përdorej edhe nga shumë gra.

Për Gualtierin, ndarja e parfumeve sipas gjinisë është gjithnjë e më pak domethënëse.

Ai i konsideron të gjitha krijimet e tij unisex dhe këmbëngul se zgjedhja e aromës duhet të bëhet sipas emocionit, jo sipas etiketës.

Madje pretendon se ka parë njerëz introvertë të bëhen më të hapur në sjellje pasi kanë përdorur parfume të caktuara.

Për të, aroma nuk ndryshon domosdoshmërisht personalitetin, por mund të ndikojë në gjendjen emocionale dhe mënyrën se si njeriu e përjeton veten.

Sadonaso: një parfum i lindur nga trauma, klubet e seksit dhe butësia e papritur

Historia e krijimit të Sadonaso është ndoshta më intriguesja e intervistës.

Gjithçka nisi pasi Gualtieri pa filmin finlandez Dogs Don't Wear Pants, një komedi të zezë erotike të vitit 2019.

Filmi trajton traumën, kujtesën dhe marrëdhëniet e pazakonta seksuale.

Një skenë ku parfumi shërben për të rikthyer një kujtim e shtyu Gualtierin të mendonte për një aromë që do të eksploronte kalimin nga trauma drejt një përvoje tjetër.

Ai nuk donte të krijonte parfumin e pritshëm të botës BDSM, me lëkurë, lateks dhe musk të rëndë.

Përkundrazi, kërkonte kontrastin.

Gjatë një feste në një klub, ku kishte shkuar i veshur sipas modës së viteve 1920, u gjend mes burrave trupmëdhenj, me zinxhirë, veshje lëkure, pajisje erotike dhe mjekra të gjata.

Pamja e tyre ishte kërcënuese, por bisedat zbuluan njerëz jashtëzakonisht të butë dhe të sjellshëm.

Përvoja të ngjashme pati edhe në klube seksi në Berlin dhe Milano.

Kjo e bëri të mendonte për kontrastin mes pamjes së jashtme dhe natyrës së brendshme.

Në vend të një parfumi agresiv, vendosi të krijonte diçka pudrore, të ëmbël, të ngrohtë dhe komode.

Sadonaso u bë kështu një lojë mes pritshmërisë dhe realitetit.

Edhe realizimi i videos promovuese pati anën e vet kimike.

Gualtieri tregon se provoi të vishej me lateks dhe zbuloi se e ndërlikuar ishte procedura: pudër, lubrifikant, zinxhirë dhe disa njerëz që duhej ta ndihmonin të vishej.

Në fund filloi të pyeste veten nëse po e shijonte ende gjithë atë përvojë.

Erotizmi nuk fillon te seksi, por te imagjinata

Për Gualtierin, erotizmi është shumë më tepër sesa akti seksual.

Ai e lidh me shqisat, me njohjen e trupit, me dëshirën dhe me fantazinë.

Sipas tij, një pjesë e madhe e erotizmit qëndron pikërisht te ajo që imagjinohet, por nuk realizohet fizikisht.

Ai e sheh erotizmin edhe në natyrë: në ciklet e shumimit të kafshëve, në ndryshimet e stinëve, te bimët dhe proceset e riprodhimit.

Trupi, lëkura, zhveshja dhe mbulimi janë për të pjesë e së njëjtës lojë.

Kjo shpjegon përse krijimet e tij nuk synojnë vetëm të jenë sensuale, por të nxisin një reagim më të ndërlikuar psikologjik.

Bergamask: përpjekja për të krijuar një agrume që nuk zhduket

Një tjetër rrëfim i rëndësishëm lidhet me Bergamask, parfumin që Gualtieri ka përdorur personalisht për vite.

Ai zbulon se një formulë rreth 95% e ngjashme me Bergamask ishte parfumi i tretë që kishte krijuar në rininë e tij.

Që në vitet 1980, ishte i magjepsur nga agrumet.

Problemi ishte jetëgjatësia.

Portokalli, limoni, mandarina dhe petitgrain-i përmbajnë shumë përbërës aromatikë të avullueshëm, ndaj freskia e tyre shpesh largohet shpejt nga lëkura.

Gualtieri donte të krijonte një parfum agrumesh që të zgjaste jashtëzakonisht shumë.

Studionte aroma klasike si Eau Sauvage, 4711 dhe Jean Marie Farina, por synimi ishte tjetër: një freski pothuajse agresive, që të të godiste menjëherë shqisat.

Ai e krahason ndjesinë me kafshimin e një molle të sapokëputur ose me intensitetin e një veprimi instinktiv.

Bergamask është rezultati i kësaj ideje të hershme.

Pse nuk dëshiron të përsërisë suksesin

Në botën e parfumerisë, sukcesi i një formule shpesh pasohet nga dhjetëra variante të ngjashme.

Gualtieri e urren këtë logjikë.

Ai thotë se mërzitet nga përsëritja dhe përpiqet të largohet nga çdo formulë që fillon t'i duket familjare.

Edhe kur një parfum shet shumë, nuk dëshiron të krijojë vazhdimisht versione të tij.

Sipas tij, një parfumer mund të punojë gjithë jetën me të njëjtin material dhe sërish të zbulojë kombinime të panjohura.

Prandaj procesi i tij është i gjatë: kërkon të befasojë veten përpara se të befasojë publikun.

Ai kritikon industrinë që prodhon kopje të kopjeve, sepse kompanitë kanë frikë të investojnë në krijime që mund të mos shiten.

Në këtë pikë, Gualtieri e lidh parfumerinë me problemin më të gjerë të kapitalizmit: standardizimin e produkteve dhe frikën nga eksperimentimi.

Inteligjenca artificiale dhe e ardhmja e parfumerisë

Megjithëse është një krijues thellësisht instinktiv, Gualtieri nuk e përjashton teknologjinë.

Ai vëren se kompanitë e aromave kanë nisur të përdorin inteligjencën artificiale për të eksperimentuar me formula të reja.

Për të, kombinimet e mundshme janë praktikisht të pafundme, njësoj si në gastronomi.

Nuk beson se ekziston një kufi përfundimtar i parfumerisë.

Kufijtë, sipas tij, vendosen kryesisht nga njerëzit, zakonet dhe frika prej së panjohurës.

Ai mendon se aroma që dikur konsideroheshin të neveritshme, me kalimin e kohës mund të pranohen më lehtë.

Kjo është arsyeja pse parfumeria eksperimentale shpesh ecën përpara shijeve të publikut të gjerë.

Parfum në ujin e shenjtë dhe eksperimente në rrugë

Një nga episodet më të pazakonta të karrierës së tij nuk lidhet me një flakon, por me një kishë.

Gualtieri tregon se ka shtuar fshehurazi vaj aromatik në ujin e shenjtë, në mënyrë që njerëzit që bënin shenjë e kryqit të ndienin papritur një aromë të panjohur mbi trupin e tyre.

Ai ka realizuar edhe ndërhyrje të tjera publike, si shpërthimi i një tullumbaceje të mbushur me aromë ose vendosja e një qeseje infuzioni në një pemë, prej së cilës pikonte parfum.

Qëllimi ishte të provokonte reagime dhe të nxiste komunikim mes njerëzve.

Në një rast kishte planifikuar një ndërhyrje të ngjashme në Bazilikën e Shën Pjetrit në Romë, por planet u anuluan për shkak të masave të sigurisë për një vizitë të Bill Clintonit.

Gualtieri shpjegon se në avtetet moderne njerëzit shpesh nuk përsëndeten. nuk buzëqeshin dhe nuk komunikojnë me të panjohurit.

Pamja këtu është e ri-koduar për ta futur në dokument. Artefakti autoritar është skedari WebP i ruajtur, dhe hash-i i tij është ai i shtypur te faqja e parë — pra dallimi është i verifikueshëm, jo i fshehur.